

pschitryczom so žaneho njesboža njebojimy, hdyž tež
w czěmuhm dole fhodžimy, a se swojimi nadžijemi a
pschecžemi stroschnje do potajneho pschichoda hladamy.
Duž mozuj so Jeho pomozu. Wón stajnje dobre pucže
wjedže a pomoz wudžěli. Skicž Jemu swoju ruku, wotewć
Jemu swoju wutrobu, swjecž Jemu swojeho ducha, budž
wobstajny w modlitwje, dženka a wschitke dny noweho
lěta,

Dowěr so luba ducha,
Sso spuschežej na Boha,
To Božej ruzy kłuscha,
So pomha i njesboža,
Hdyž tebjě srudnosć tyschi,
Prosch Jeho sa pomoz,
Wón twoju próstwu kłyschi,
Da swětlo sa tu nóz!

Kóžda wěz ma swój czař. Jedyn pak je i knjesom
wschitkich czařow: Bóh wěczny. Tón, w kotrymž Boha
nascheho wótza mjenujemy — Jesuř Khrystuř — je wěsty
pucžnik psches wschitke czařy. Tón prawy duch kóždeho
czařa a lěta je swjaty duch.

Duž w mjenje Boha Wótza
A jeho Ssyna Jesom Khrysta,
Tež w mjenje ducha swjateho
Nowe lěto spocžinamy
A wot Boha tež wuproschamy
Ssej kóždy wjele dobreho:
Měr, sbože, jednotu,
Čžesć, strowosć wobstajnu,
Měr w Bosy.
To poslednje je krařnische
Hacž wschitke kubła na swěcže!

Hamjeń!

Kjencž = Kětlicžanski.